

3. Взаємодія органів державної влади та місцевого самоврядування у межах нової системи територіальної організації влади в Україні: аналітична доповідь. – за заг. ред. Г. В. Макарова / Національний інститут стратегічних досліджень – К. 2011. – 54 с.

4. Територіальний розвиток та регіональна політика в Україні: актуальні проблеми, ризики та перспективи адміністративно-фінансової децентралізації / НАН України. ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М. І. Долішнього НАН України»; наук. редактор В.С. Кравців. – Львів, 2017. – 120 с.

5. Урядовий портал. Реформа децентралізації [Електронний ресурс] Режим доступу: <https://www.kmu.gov.ua/ua/diyalnist/reformi/reforma-decentralizaciyi>

УДК 342.718 (043.2)

Лучик І.О., Куц К.С., студентки,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Толкачова І.А., к.ю.н.

ПРОБЛЕМА ПОДВІЙНОГО (МНОЖИННОГО) ГРОМАДЯНСТВА В УКРАЇНІ

Безперечно, проблема подвійного (множинного) громадянства є однією з найактуальніших в Україні. Варто зазначити, що статус громадянина надає можливість особі вільно користуватися комплексом прав та свобод, які надаються державою.

Від того, як будуть урегульовані в державі питання громадянства, багато в чому залежать стабільність та безпека суспільства. Під подвійним (множинним) громадянством слід розуміти наявність у особи одночасно громадянства двох або більше держав. Україна належить до тих держав, які негативно ставляться до подвійного (множинного) громадянства, оскільки вважають, що особа не може одночасно ефективно користуватися правами та виконувати обов'язки стосовно декількох держав [1].

Безумовно, існує безліч думок щодо даного питання. Серед науковців подвійне громадянство знаходить велику кількість прихильників і ще більше – противників. Держави по-різному ставляться до подвійного громадянства своїх громадян. Одні розцінюють його як безпосередню загрозу національній безпеці та впроваджують різні форми протидії цьому явищу. Інші, навпаки, використовують всі його можливі переваги [2, с. 123].

З позиції класичного підходу, множинне громадянство є правовою аномалією, оскільки тут не може бути повноти прав і обов'язків як для громадян, так і для держави. Особа, яка має громадянство двох або більше країн, реально використовує права лише держави постійного проживання

й не може виконувати одночасно обов'язки (інколи навіть несумісні) держав, громадянство яких вона має, чим виявляє неповагу або підриває суверенітет відповідної держави. А це, у свою чергу, породжує суперечності у визначенні правового статусу громадянина, що може призвести до конфліктів між державами стосовно їх громадян [3, с. 403].

Розповсюдження подвійного громадянства стимулюється характерними для нашого часу великими переміщеннями біженців. Біженці, як правило, натуралізуються частіше та швидше, ніж інші іммігранти, та від них лише у рідких випадках вимагається відмова від попереднього громадянства як попередня умова натуралізації [4, с. 197]. Причинами виникнення біпатризму, окрім міграції населення, можуть бути: зміна кордонів держав, розбіжності правового регулювання порядку набуття і втрати громадянства різних держав. Подвійне громадянство найчастіше породжується в результаті колізій законодавств держав, коли одна держава при визначенні належності до свого громадянства слідує принципу «права крові», тобто визнає своїми громадянами осіб, батьки яких є її громадянами, а інша держава дотримується виключно принципу «права ґрунту», тобто визнає своїми громадянами осіб, що народилися на її території. Натомість колізії виникають не тільки у внутрішньому законодавстві країн [5, с. 124].

Отже, виходячи з вищезазначеного, можна зробити висновок, що відносно біпатризму (поліпатризму) існує безліч дискусій у соціумі і це є цілком зрозумілим. Політика нашої держави спрямована на скорочення випадків подвійного (множинного) громадянства та вважається, що це явище є виключно негативним, оскільки спричиняє виникнення численних питань та суперечностей як для держави, так і особи, загрожує національній безпеці та територіальній цілісності держави, з чим, на нашу думку, варто погодитись.

Література

1. Ткаля О. В. Теоретичні та практичні проблеми множинного громадянства / О. В. Ткаля [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/3241/Tkalya%20O.V.%20Teoretichni%20ta%20praktichni%20problem....pdf?sequence=1>.
2. Толкачова І. А. Проблеми законодавчого регулювання подвійного громадянства в Україні / І. А. Толкачова // Держава і право: зб. наук. праць. Юридичні і політичні науки. – К.: Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2013. – Вип. 59. – С. 122–128.
3. Піскун І. І. Множинне громадянство: позитивні та негативні наслідки / І. І. Піскун // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. – 2013. – №2. – С. 401-404.
4. Толкачова І. А. Конституційний принцип єдиного громадянства / І. А. Толкачова // Право України: Юридичний журнал. – 2009. – № 11. – С. 196-200.

5. Толкачова І. А. Подвійне громадянство в Україні та країнах СНД: конституційно-правовий аспект / І. А. Толкачова // Держава і право : зб. наук. праць. Юридичні і політичні науки. – К.: Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2013. – Вип. 60. – С. 123-127.

УДК 347.72:341.233.1 (043.2)

Максимчук О.Р., студент,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м.Київ, Україна
Науковий керівник: Устинова І.П., к.ю.н., доцент

КОНТРОЛЬНО-НАГЛЯДОВЕ ПРОВАДЖЕННЯ У ФІНАНСОВІЙ СФЕРІ

Забезпечення законності в державному регулюванні, у всіх його напрямках, досягається в процесі повсякденної діяльності публічних органів, а в деяких випадках – громадян, і знаходить своє зовнішнє відображення в припиненні порушень законів; застосуванні заходів щодо ліквідації причин та умов, які їх породжують; відновленні порушених прав і законних інтересів громадян та юридичних осіб; покаранні осіб, винних у порушенні законності; у створенні атмосфери неминучості покарання за порушення вимог законності; у вихованні працівників апарату управління в дусі суворого дотримання закону. Усі ці завдання досить успішно можуть бути вирішені за допомогою контролю як засобу забезпечення законності в публічному управлінні.

Як справедливо відзначається в літературі, на цьому етапі розвитку вітчизняного адміністративного законодавства саме контрольно-наглядові провадження як структурний вид процедурних проваджень характеризуються найменшою мірою нормативної урегульованості [1].

У той же час, саме правова регламентація контрольних процедур повинна бути однією з гарантій унеможливлення використання контрольних повноважень для зведення особистих рахунків, задоволення корпоративних інтересів за допомогою посадових осіб та службовців контролюючих органів. На практиці ретельна регламентація процедур контролю має не менш істотне значення, ніж будь-які інші управлінські процедури, хоча вони і вимагають більшої оперативності, визначення доцільності та свободи вибору керівників. Контролюючу сторону визначені процедури дисциплінують, підвищують організованість і дієвість її роботи.

Так, обов'язковим атрибутом більшості адміністративних проваджень є стадія оскарження. Разом з тим, незаперечні особливості процедури здійснення процесуальних дій, пов'язаних із оскарженням рішень